

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 10Co/259/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5115234247
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erik Varga
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:5115234247.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Erika Vargu a členov senátu - sudcov JUDr. Amálie Paulerovej a JUDr. Róberta Urbana, v spore žalobcu: T. I., nar. XX.X.XXXX, bytom U. M. XXXX/XX, N., právne zastúpeného spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Chlapík, s.r.o., so sídlom Sládkovičova 13, Žilina, proti žalovanému: Slovenská republika, v zastúpení Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky, so sídlom Štúrova 2, Bratislava, o zaplatenie 11.998,43 eur s príslušenstvom, na základe odvolania žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č.k. 13C/539/2015-124 zo dňa 25. júna 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie ponecháva nedotknutý vo výroku I. o čiastočnom zastavení konania a vo výroku II. o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 766,28 eur spolu s príslušenstvom a vrátane lehoty splatnosti.

Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje vo výroky III. o čiastočnom zamietnutí žaloby.

Rozsudok súdu prvej inštancie mení vo výroku IV. o trovách konania tak, že žalovaný má voči žalobcovi nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 87 %.

Stranám sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriзнаva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom (jeho výrokom I.) okresný súd (ďalej v texte ako „súd prvej inštancie“) konanie v časti uplatneného úroku z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10.000 eur od 19.5.2015 do zaplatenia zastavil z dôvodu (čiastočného) späťvzatia žaloby (§ 145 ods. 2 CSP). Následne - výrok II. - uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 766,28 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % ročne z tejto sumy od 26.5.2015 do zaplatenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

2.S poukazom na právny názor vyslovený odvolacím súdom v uznesení č.k. 10Co/310/2017-985 zo dňa 31.1.2018 východiskovo súd prvej inštancie konštatoval, že zo skutkového vymedzenia žaloby jednoznačne vyplýva, že žalobca v žalobe ako titul na základe ktorého sa domáhal nároku na náhradu škody označil obžalobu a odvolanie prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku. Rovnaká skutočnosť nespochybniteľne rezultuje aj z obsahu žiadosti žalobcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Pokiaľ potom na pojednávaní konanom dňa 11.04.2017 právny zástupca žalobcu uviedol, že za nezákonné rozhodnutia považuje okrem obžaloby a odvolania prokurátora proti oslobodzujúcemu rozsudku, aj uznesenie o vznesení obvinenia a uznesenie o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, ide o podstatné doplnenie rozhodujúcich skutkových tvrdení v žalobe. Z tohto dôvodu, aplikujúc § 140 ods.2 a § 143 ods.1 CSP, okresný súd predmetnú zmenu žaloby uznesením, vyhlásením na tomto pojednávaní za prítomnosti strán sporu, nepripustil, nakoľko výsledky doterajšieho

konania by nemohli byť podkladom na konanie o zmenenej žalobe. Žalobca následne v ďalšom konaní zotrval na žalobe v celom rozsahu, nad rámec skutočností a argumentov prednesených v pôvodnom konaní žiadne nové skutočnosti či argumenty, ktoré by mohli mať význam pre rozhodnutie súdu o veci samej, neuviedol.

3. Okresný súd preto, vychádzajúc zo skutkového vymedzenia žaloby, dospel k záveru, že žalobca si v danom spore uplatnil nárok na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, ktorá (škoda) mu mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci v období po podaní obžaloby, t.j. po 09.10.2009, ktorého dňa podal prokurátor Okresnej prokuratúry Žilina pod č.j. 3Pv 900/08-18 na žalobcu obžalobu pre prečin ublíženia na zdraví spáchaný v spolupáchateľstve. Nesporným tiež bolo, že uznesením vyšetrovateľa OR PZ v Žiline, Úradu justičnej a kriminálnej polície, odbor justičnej polície č.j ČVS: ORP - 2577/ ZV - ZA - 2008 zo dňa 04.09.2008 bolo začaté trestné stíhanie žalobcu ako obvineného za prečin ublíženia na zdraví spáchaný formou spolupáchateľstva (so spoluobvineným U. C.). Okresný súd Žilina rozsudkom č.k. 34T/149/2009 zo dňa 27.3.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňom 21.8.2014 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č.k. 3To/82/2014-431 zo dňa 21.8.2014, oslobodil žalobcu spod obžaloby, pre skutok uvedený v obžalobe, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchali obžalovaní - žalobca a spoluobvinený U. C.. Proti rozsudku okresného súdu podal okresný prokurátor OP Žilina odvolanie, ktoré doplnil dňa 19.05.2014 písomným odôvodnením. Krajský súd v Žiline uznesením č.k. 3To/82/2014-431 zo dňa 21.8.2014 odvolanie prokurátora zamietol, pretože nezistil dôvodnosť odvolania a s napadnutým rozsudkom okresného súdu sa stotožnil. Tiež bolo nesporne preukázané, že žalobca listom zo dňa 19.12.2014 žiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Generálna prokuratúra SR listom zo dňa 19.5.2015 oznámila právnomu zástupcovi žalobcu, že žiadosť o náhradu škody neprerokuje a zotráva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach, že úvaha o zodpovednosti GP je absurdná, keďže škoda nebola spôsobená prokuratúrou.

4. Nadväzne, s poukazom na ustanovenia § 1 písm. a/, § 3 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, 4, § 17 ods. 1, 2, 3, § 18 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. v spojení s § 9 ods. 1, 2, § 14 ods. 1, 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (všetky citované v napadnutom rozsudku) súd prvej inštancie priznal žalobcovi náhradu trov obhajoby za úkony právnej služby, ktoré obhajcom boli poskytnuté v období po podaní obžaloby (9.10.2009). Priznané úkony a výšku odmeny podrobne špecifikoval, vrátane dôvodov nepriznania, resp. krátenia odmeny za ten-ktorý procesný úkon (bod 15 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

5. Pokiaľ ide o žalobcom uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 10.000 eur, v tejto časti okresný súd žalobu zamietol. Vymedzil, že aktuálna právna úprava dotknutého zodpovednostného vzťahu neobsahuje paušalizovanú náhradu škody na princípe automatického odškodňovania nemajetkovej ujmy. Naopak, právna úprava je založená na legitímnej požiadavke, že pokiaľ v dôsledku nesprávneho výkonu verejnej moci došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, táto má byť individuálne posúdená/priznaná v zmysle kritérií demonštratívne naznačených v § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Právo na náhradu škody spôsobenej pri výkone verejnej moci totiž nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Zodpovednosť štátu za škodu, upravená v zákone č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, pričom štát zodpovedá za škodu podľa citovaného zákona za súčasného splnenia zákonných podmienok, ktorými sú nezákonné rozhodnutie resp. nesprávny úradný postup, existencia škody a príčinná súvislosť medzi škodou a nezákonným rozhodnutím resp. nesprávnym úradným postupom orgánu štátu. Existencia týchto podmienok musí byť v súdnom spore bezpečne preukázaná, nestačí len pravdepodobnostný záver o splnení niektorej z nich. Dôkazné bremeno v tomto smere leží na vždy na žalobcovi ako poškodenej osobe.

6. Vychádzajúc z opísaných hľadísk súd prvej inštancie uzavrel, že žalobca neuviedol žiadne konkrétne tvrdenia, na základe ktorých by súd mohol posúdiť uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a to tak čo do jeho základu ako aj výšky. Žalobca totiž počas celého konania neprodukoval žiadne konkrétne tvrdenia, z ktorých by si súd mohol vytvoriť obraz o osobnosti žalobcu, o jeho majetkových pomeroch, jeho rodinných väzbách, pracovných možnostiach a príležitostiach, doterajšom živote a pod., a následne vyhodnotiť, či rozhodnutím orgánu verejnej moci došlo k zásahu do jeho osobnostnej sféry, a ak áno, v akej intenzite a s akými následkami pre žalobcu v jeho súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Žalobca si teda nesplnil základnú procesnú povinnosť uviesť podstatné konkrétne skutkové tvrdenia opodstatňujúce uplatnený nárok na nemajetkovú ujmu. Uvedený nedostatok konkrétnych skutkových tvrdení žalobcu opodstatňujúcich uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy znamená, že žalobca si nemohol splniť/nesplnil ani dôkaznú povinnosť nadväzujúcu na povinnosť tvrdenia (Čl. 8 Základných

princípov CSP), čo nevyhnutne viedlo k zamietnutiu žaloby v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

7.O náhrade trov konania súd rozhodol okresný súd podľa § 255 ods.1 CSP v spojení s § 256 ods. 1 CSP. V zmysle zásady pomerného úspechu vo veci v spojení so zásadou procesného zavinenia na čiastočnom zastavení konania predstavuje čistý úspech žalovaného 88 %, preto mu voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v uvedenom rozsahu.

8.Proti tomuto rozsudku, čo do zamietnutia a trov konania, podal odvolanie žalobca a domáhal sa vyhoveniu jeho žalobnému návrhu v plnom rozsahu.

9.Zdôraznil, že z obsahu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, ani z obžaloby (správne žaloby - pozn. odvol. súdu) nevyplýva, že žalobca sa domáhal svojho nároku na náklady obžaloby prokurátora a jeho odvolania proti oslobodzujúcemu rozsudku. Obdobne nesúhlasil s názorom okresného súdu, že žalobca si uplatnil nárok na náhradu škody v období po podaní obžaloby, nakoľko už v žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody uplatnil svoj nárok podľa vyčíslenia trov obhajoby zo dňa 16.09.2014 od začiatku trestného stíhania.

10.Okrem toho, z obsahu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku žalobcu, ako aj z obsahu žalobného návrhu vyplýva, že žalobca uplatnil svoj nárok voči žalovanému ako orgánu štátu, ktorý na základe podanej obžaloby zodpovedá za škodu, pričom je splnený predpoklad pre existenciu zodpovednosti štátu za škodu, nakoľko došlo k vzniku ujmy nezákonným rozhodnutím v priebehu trestného konania, podaním obžaloby, teda podľa § 4 ods. 1/ písm. f/ zákona č. 514/2003 Z. z., je ako orgán konajúci v mene štátu Generálna prokuratúra SR. Žalobca teda vymedzil orgán konajúci v mene štátu - Generálnu prokuratúru SR, čo je v súlade s citovaným zákonom, podľa ktorého za škodu zodpovedá štát a nie príslušný orgán štátu. Žalovaný popieral svoju príslušnosť konať ako orgán štátu v predmetnej veci, návrh na predbežné prerokovanie náhrady škody postúpil Ministerstvu spravodlivosti SR a v konečnom dôsledku žalobcovi oznámil, že návrh žalobcu odmieta prerokovať s dôvodu svojej nepríslušnosti.

11.Právny záver súdu, že žalobca odôvodnil nárok tým, že mu bola spôsobená škoda pri výkone orgánu verejnej moci nezákonným rozhodnutím vydaným v priebehu trestného konania, a to podaním obžaloby a následne podaním odvolania proti oslobodzujúcemu rozsudku, je podľa odvolateľa arbitrárnym. Poukázal pritom na článok IV. žalobného návrhu, v ktorom s odkazom na súdnu judikatúru uviedol, že podstata nároku na náhradu škody je založená na výsledku trestného stíhania. Ten, kto bol spod obžaloby oslobodený, má právo na náhradu škody spôsobenej uznesením o vznesení obvinenia. Takéto právo má aj vtedy, ak v súvislosti s rozhodnutím orgánu činného v trestnom konaní, ktoré nie je v súlade so zákonom, vynaložil náklady na trovy obhajoby. Žalobcovi v súvislosti s trestným konaním, vzhľadom na závažnosť obvinení a s tým súvisiace zachovanie práv žalobcu ako obvineného zakotvené jednak v Ústave SR, ako aj v medzinárodných dohovoroch, vznikla ujma (skutočná škoda) spočívajúca v účelne vynaložených nákladoch na zaplatené trovy obhajoby vo výške 1.998,43 eur, si uplatňuje aj nemajetkovú ujmu vo výške 10.000 eur.

12.Žalobca ďalej pripomenul vyjadrenie právneho zástupcu na pojednávaní konanom dňa 11.4.2017, kde na výzvu súdu uviedol, že za nezákonné rozhodnutie považuje vznesenie obvinenia, zamietnutie sťažnosti proti uzneseniu o vznesení obvinenia, a následné podanie obžaloby a odvolania proti oslobodzujúcemu rozsudku. S prihliadnutím k tomu, že takáto zmena žaloby nebola písomne vyhotovená, súd rozsudkom zo dňa 11.4.2017 žalobu v celom rozsahu zamietol, čím pochybil, keďže zmena žaloby môže byť vykonaná aj ako prednes strany na pojednávaní. Po zrušení prvého rozsudku a vrátení veci na nové konanie, okresný súd s poukazom na ustanovenia § 140 ods. 2/ a § 143 ods. 1/ CSP predmetnú zmenu žaloby nepripustil.

13. Takýto právny záver označil žalobca za arbitrárny a nepochopiteľný, nakoľko z čl. II žalobného návrhu vyplýva, že žaloba uvádza všetky skutkové tvrdenia podložené listinnými dôkazmi, z ktorého dôvodu ani jedna zo strán sporu nenavrhovala vykonanie iných dôkazov. Zistený skutkový stav veci tak, ako ho súd aj uvádza v ods. 17 napadnutého rozsudku, nevyžaduje žiadne doplnenie skutkových tvrdení žalobcu a žalobca ani nenavrhoval okrem predložených listinných dôkazov doplniť dokazovanie, pretože ďalšie iné rozhodujúce dôkazy, okrem uvedených v žalobnom návrhu, neexistujú. V danej spojitosti citoval Nález Ústavného súdu SR č. k. I.ÚS 472/2014 (ZSP 24/2016), ktorý kriticky vymedzil „úradnícky“ výkon súdnictva súdov Slovenskej republiky, ktoré sa odmietajú zaoberať materiálным predmetom sporu v celej šírke a hľadajú také východisko, ktoré im umožní veci sa „zbaviť“.

14. Čo sa týka nemajetkovej ujmy, odvolateľ označil odôvodnenie jej zamietnutia za formálne. Žalobca bol zamestnaný v Ústave na výkon väzby a trestu v Žiline na úseku strážnej a eskortnej činnosti, oddelenie ochrany a obrany. V rámci tohto pracovného zaradenia bol členom väzenskej eskorty, ktorá eskortovala obvinených, resp. odsúdených na pojednávania súdu. Po začatí trestného stíhania žalobcu, keď takúto vedomosť nadobudli aj osoby vykonávajúce výkon väzby a trestu v ÚVTOS Žilina, začali voči žalobcovi priame a nepriame slovné útoky, že aj on má byť vo väzbe a nie vykonávať eskortnú činnosť, ktoré útoky sa čoraz viac zintenzívňovali. Pod takýmto psychickým nátlakom bolo pre žalobcu neúnosné, aby ďalej vykonával svoje zamestnanie, preto po vzájomnej dohode s vedením ÚVTOS Žilina za takýchto okolností došlo k skončeniu služobného pomeru žalobcu. Každé trestné stíhanie objektívne znamená zásah do súkromného života stíhanej osoby, ide zároveň o zníženie cti, dôstojnosti a vážnosti u blízkej a širšej verejnosti, s problémami zamestnania trestne stíhanej osoby. Zásah do osobnostných práv má objektívnu povahu. Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobností sa nevyžaduje vyvolanie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Obč. zákonníka. Je pritom nepochybné, že trestné stíhanie je objektívne spôsobilé vyvolať konkrétne nebezpečenstvo zníženia vážnosti postihnutej fyzickej osoby u ostatných spoluobčanov a tým aj nebezpečenstvo nepriaznivého ovplyvnenia jeho uplatnenia v spoločnosti. Predmetné závery nie sú zrejme súdu prvej inštancie známe. Dodal, že súd sa nárokom žalobcu na náhradu nemajetkovej ujmy za celý čas od podania žalobného návrhu nezaoberal. Žalobca sa až z rozsudku dozvedel o tom, že súd zamietol jeho návrh na náhradu nemajetkovej ujmy a dôvody zamietnutia.

15. Napokon, arbitrárnym je podľa žalobcu aj výrok o trovách konania proti žalobcovi v rozsahu 88%. Úroky z omeškania v percentuálnom vyjadrení sú totiž príslušenstvom pohľadávky, späťvzatie tejto časti nároku a následné zastavenie konania v tejto časti preto nie je späťvzatím hmotného nároku, ktorým je istina a nezakladá právo žalovaného na takúto náhradu trov konania. Ak by tomu tak bolo, musel by súd odôvodniť na základe čoho pri zastavení konania v časti úrokov z omeškania priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania vo výške 88 %, z čoho je zjavné, že žalobca ktorý zavinil zastavenie konania, má úspech v pomere 12 %.

16. V písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalovaný (len) odkázal na svoje predchádzajúce vyjadrenia.

17. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), subjektívne legitimovanou stranou sporu (§ 359 CSP) preskúmal vec v rozsahu danom v ustanovení § 379 CSP (z tohto titulu ponechal nedotknutým odvolaním nenapadnuté výroky o čiastočnom zastavení konania a o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 766,28 eur spolu s príslušenstvom a vrátane lehoty splatnosti) a bez nariadenia odvolacieho pojednávania (postupom podľa § 219 ods. 3 CSP v spojení s § 378 CSP a § 385 ods. 1 CSP a contrario) rozsudok v napadnutom meritórnom výroku potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a vo zvyšnej časti zmenil podľa § 388 CSP tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku.

18. Časť odvolacej argumentácie (bod 10 tohto odôvodnenia), týkajúca sa otázky pasívnej legitimácie žalovaného je bezpredmetnou, nakoľko súd prvej inštancie sa s touto otázkou vysporiadal tak, že pasívnu legitimáciu žalovaného subjektu uznal. Rozhodol teda v súlade so stanoviskom/názorom žalobcu, preto je predmetné odvolacie tvrdenie nadbytočné/irelevantné.

19. Obdobne, znaky nekonceptčnosti a účelovej snahy dodatočne zhojiť/napraviť dôsledky nesprávne zvolenej koncepcie žaloby vykazuje aj ostatná časť odvolacej argumentácie. Predovšetkým zásadný odvolací dôvod - v zmysle ktorého by z obsahu žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, resp. ani z žaloby nemalo vyplývať, že žalobca uplatnený nárok odôvodnil tým, že mu bola spôsobená škoda pri výkone orgánu verejnej moci nezákonným rozhodnutím vydaným v priebehu trestného konania, a to podaním obžaloby a následne podaním odvolania proti oslobodzujúcemu rozsudku - je v priamom rozpore s obsahom spisu. V zmysle explicitného textu žaloby (strana 2 odsek tretí spisu) k vzniku ujmy došlo „nezákonným rozhodnutím v priebehu trestného konania, a to podaním obžaloby, neskôr podaním odvolania proti oslobodzujúcemu rozsudku“. Identické (doslovne rovnaké) vymedzenie nároku následne obsahuje aj návrh na predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody zo dňa 19.12.2014 (č.l. 30 spisu).

20.Práve (a len) týmto spôsobom žalobca jednoznačne vymedzil skutkový a právny rámeč svoje žaloby. Bez právneho významu tu ostáva skutočnosť, že v rámci taxatívneho vymenovania dôkazov označil aj uznesenie o vznesení obvinenia. S týmto rozhodnutím totiž nespojil (v žalobe ani v návrhu na predbežné prorokovanie nároku), na rozdiel od obžaloby, žiadny právny následok v spojitosti s aplikovaným inštitútom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím. Obdobne bezpredmetný je odvolateľom zdôraznený čl. IV žaloby, ktorý (článok) sa vôbec netýka vymedzenia nezákonného rozhodnutia. Obsahuje totiž len číselnú špecifikáciu nároku. Pokiaľ by úvaha odvolateľa smerovala k tomu, že vyčíslenie trov je od vznesenia obvinenia, takáto úvaha/dedukcia je (opäť) v priamom rozpore s doslovným vymedzením nároku v žalobe (viď bod 19 tohto odôvodnenia).

21.Nadväzne, je náležitou úvaha okresného súdu, podľa ktorej žalobcom na pojednávaní prezentovaná zmena - v podobe tvrdenia, že za nezákonné rozhodnutie považuje vznesenie obvinenia - je zásadnou zmenou skutkových tvrdení. Mimo rámca rozumnej pochybností totiž ide o podstatnú zmenu rozhodujúcich skutočností tvrdených v žalobe. Predmetom daného súdneho konania je zodpovednosť štátu za nezákonné rozhodnutie. Preto ustálenie otázky, ktoré rozhodnutie vlastne má byť tým nezákonným, od ktorého sa následne odvíja celý skutkový dej, nie je akousi/púhou okrajovou/vedľajšou argumentáciou, práve naopak, ide o esenciálne kritérium charakterizujúce dotknutý zodpovednostný vzťah. Iným slovami (zjednodušene avšak vystihujúc podstatu úvahy), nárok na náhradu škody spôsobenej vznesením obvinenia je zmenou žaloby v porovnaní s návrhom na náhradu škody spôsobenej podaním obžaloby.

22.Pokiaľ následne súd prvej inštancie uznesením uvedenú zmenu žaloby nepripustil, možno čiastkovo uzavrieť, že je právoplatne/zväzane ustálená procesná situácia, v zmysle ktorej predmetom konania je (naďalej ostáva) žalobcom pôvodne vymedzený skutkový stav (bod 2 veta prvá, resp. bod 19 tohto odôvodnenia), t.j., že k vzniku ujmy nezákonným rozhodnutím na jeho strane malo dôjsť v priebehu trestného konania, a to podaním obžaloby.

23. Ak potom okresný súd, rozvinúc opísanú úvahu, podrobne špecifikoval výšku/hodnotu (body 36 a 37 odôvodnenia súdu prvej inštancie) jednotlivých priznaných úkonov právnej služby (chronologicky nasledujúcich po podaní obžaloby), tu úplne absentuje odvolacia proti/argumentácia, preto okresným súdom predostretý výpočet ostáva bez osobitného odvolacieho prieskumu.

24. Odvolací súd sa ďalej nestotožnil ani s námietkami odvolateľa vo vzťahu k zamietnutiu nároku na nemajetkovú ujmu. Predovšetkým skutočnosť, že zodpovednosť za ohrozenie/porušenie práva na ochranu osobnosti je založená na objektívnom princípe, nič nemení na tom, že konkrétny rozsah finančnej náhrady nemajetkovej ujmy možno priznať/ustáliť len na základe vykonaných dôkazov a (tak získaných) konkrétnych skutkových zistení o kvalifikovanej miere (§ 13 ods. 2 a3 OZ) zásahu (jeho dôsledkov) do príslušnej osobnostnej sféry.

25.V opísanom kontexte síce obsahu spisu v plnej miere nezodpovedá záver okresného súdu, že žalobca neprezentoval v tomto smere (vôbec) žiadne tvrdenia - viď strana 3 posledné 2 odseky žaloby o problémoch žalobcu so zamestnaním, rodinným i osobným životom - z určujúceho hľadiska je však časť týchto tvrdení len všeobecných/nedostatočných (bližšie nešpecifikované osobné/rodinné problémy), kde obstojí záver okresného súdu o neunesení bremena tvrdenia (tobôž bremena dôkazného) a vo vzťahu k ďalšiemu okruhu tvrdení (pokiaľ ide o problémy s pracovným uplatnením) absentuje akýkoľvek dôkazný návrh a to či už v pôvodnej žalobe alebo v rámci neskorších prednesov/podaní právneho zástupcu žalobcu. V priebehu celého konania žalobca, s výnimkou personálneho rozkazu o uvoľnení zo služobného pomeru nepredložil, resp. ani neoznačil žiadny dôkaz na preukázanie svojich tvrdení o kvalifikovanej miere zásahu do jeho osobnostných práv. Navyše, aj tento jediný dôkaz je zo dňa 13.2.2009, t.j. z obdobia pred podaním obžaloby. Celá konštrukcia žaloby je však založená na vzniku škody okamihom podania žaloby.

26.Nad bezprostredne nevyhnutný rámeč pritom možno dať do pozornosti, že žaloba bola podaná za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, v zmysle ktorého procesného predpisu/kódexu bol žalobca aj poučený (§ 118a O.s.p. - č. I. 53 spisu), že vo veciach ochrany osobnosti sú účastníci konania povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení najneskôr do skončenia prvého pojednávania.

27.Na základe opísaného krajský súd pristúpil k potvrdeniu napadnutého meritórneho výroku.

28.Vo vzťahu k odvolaním spochybnenému výroku o trovách prvoinstančného konania síce možno východiskovo uviesť, že aplikačnej praxi súdov (napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 M

Cdo 1/2004, ktorého závery možno aplikovať i na aktuálne platný/účinný procesný predpis) zodpovedá postup okresného súdu, ktorý automaticky neprehliadol neúspech žalobcu aj ohľadne časti príslušenstva a (teda) aplikoval zásadu pomerného úspechu sporových strán v konaní, k dosiahnutiu žiaduceho atribútu presvedčivosti (§ 220 ods. 2 veta posledná CSP) tohto výroku je však nevyhnutná presná/konkrétna špecifikácia matematického výpočtu čistej miery úspechu. Odvolací súd preto pristúpil k jej doplneniu.

29.Z naznačeného/rozoberaného pohľadu je akceptovateľnou/akceptovanou konštrukcia, že ak sa žalobca v petíte domáha úroku z omeškania tak, že jeho začiatok určí konkrétnym dátumom a koniec viaže na zaplatenie istiny, súd pre účely procesného rozhodovania o trovách konania môže zistiť/ustáliť predbežnú výšku príslušenstva k času svojho rozhodovania. Procesný úspech žalobcu teda predstavuje priznaná istina 766,28 eur a priznané príslušenstvo - úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 26.5.2015. Naopak, úspech žalovaného predstavuje zamietnutie istiny vo výške 10.000 eur + 1.232,15 eur, spolu 11.232,15 eur a zastavenie konania ohľadne príslušenstva - úroku z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 10.000 eur od 19.5.2015.

30.V konkrétnom číselnom vyjadrení potom predstavuje žalobcovi priznané príslušenstvo - úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne od 26.5.2015 do rozhodovania okresného súdu, t.j. do 25.6.2019 - čiastku 157,71 eur (4 roky po 38,63 eur a alikvotná časť za 29 dní - 3,19 eur). Obdobným výpočtom získaná kapitalizácia príslušenstva (úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 10.000 eur od 19.5.2015 do rozhodovania okresného súdu), vo vzťahu ku ktorému bolo konanie zastavené činí spolu 2.069,68 eur (4 roky po 505 eur a alikvotná časť za 36 dní - 49,68 eur).

31.Súčtom uvedených súm možno dospieť k záveru, že žalobcovi z celkovo uplatnenej sumy vo výške 14.225,73 eur (istina 11.998,34 eur + prísluš. 2.227,39 eur) bolo priznaných 923,99 eur (istina 766,28 eur + prísluš. 157,71 eur), čo v percentuálnom vyjadrení znamená úspech žalobcu v rozsahu 6,50 %. Nadväzne úspech žalovaného 93,50 tvorí %. Rozdiel týchto súm činí 87 %, čo je čistý procesný úspech žalovaného. V tomto rozsahu je preto namieste priznať žalovanému náhradu trov prvoinštančného konania.

32.Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, rozhodol krajský súd podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 CSP. Žalobca - odvolateľ nebol v tomto štádiu konania ohľadne merita veci úspešný, vo vzťahu k trovám konania ide o úspech nepatrný (87 % trov v porovnaní s pôvodne priznanými 88 %), preto žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovanému však v súvislosti s predmetným odvolacím konaním žiadne trovy nevznikli. Z tohto dôvodu odvolací súd súhrnným výrokom nepriznal nárok náhradu trov žiadnej zo strán sporu.

33.Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním senátu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Dovolanie je podľa § 420 CSP prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). Dovolanie možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k niektorej z uvedených vád. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. V dovolaní nemožno uplatňovať

nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania.

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Dovolaateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. Povinnosť zastúpenia advokátom neplatí v prípadoch upravených v § 429 ods. 2 CSP.